

opusdei.org

“Hvala prijateljici iz moga kvarta“

Evo prvog djela svjedočenja Christijane Kajde, jedne numerarije Opusa Dei koja živi u Abidjanu (Obala Bjelokosti), država francuskog govornog područja zapadne Afrike, gdje je od ukupne populacije 12 % katolika.

18.11.2006.

Zovem se Christiana i rođena sam u Abidjanu, u Obali Bjelokosti, država francuskog govornog područja zapadne Afrike, gdje nas katolika ima

samo 12 %.Većina populacije je animističke vjere, prirodne religije: animisti vjeruju u Boga, u neke dobre i loše duhove, ali u ništa drugo.

Moji roditelji su katolici i tako sam krštena nakon rođenja, kao i ostatak moje obitelji.

Upoznala sam Opus Dei na vrlo jednostavno. Jednog dana, nakon mise, srela sam prijateljicu iz moje četvrti, koja mi je dala sličicu svetoga Josemarije. U to vrijeme je još bio sluga Božji.

Prijateljica mi je ispričala da je upoznala Opus Dei i da je išla u Centar u kojem su živjele neke žene, većinom euroljanke. Ispričala mi je kako su živjele i molile, te me pozvala da dođem.

Iskreno, isprve sam odbila doći, jer nisam znala o čemu se radi. Nisam ni znala je li Opus Dei katolički ili nije, sve dok mi jednog dana tetka nije

rekla da je išla na misu u Centar Djela. Tada sam pomislila: dobro, i ja isto želim ići pa i samo zato da vidim o čemu se radi.

No, morala sam odgoditi tu posjetu jer sam planirala otputovati u Veliku Britaniju. Pohađala sam četverogodišnju obrtničku školu, koja je uključivala i put u Veliku Britaniju. Bila sam na četvrtoj godini i morala sam krenuti za Brighton, na jugu Velike Britanije. I tako sam rekla prijateljici da ću na povratku doći vidjeti Centar.

Razmatranje:

Tako je i bilo. Bila je to jednostavna kuća, mala vila, i tog dana je bila aktivnost koju su zvali meditacija. Objasnile su mi da je meditacija osobno razmatranje od pola sata, koju predvodi jedan svećenik.

Svidjelo mi se: nisam nikad prije čula o razmatranju, bila je to jedna nova

stvar za mene. Premda je prošlo 20 god još uvijek se sjećam teme razmatranja: četvrta Božja zapovijed. Svećenik nam je pričao o tome kako smo se morale ponašati prema roditeljima i objašnjavao nam je da, ako smo bile dobre učenice mogle smo biti i dobre kršćanke. Bilo mi je jako drago. Nisam nikad čula tako pričati o Svetome pismu, o Bogu, o zapovijedima. Na kraju sam pomislila: "Ovo je super mjesto".

Srela sam različite prijateljice iz škole, za koje nisam znala da idu u Centar, i poslije razmatranja sam se zaustavila pričati s njima. Mislila sam ići i slijedeći tjedan, ali nisam mogla jer sam bila pozvana na jedno vjenčanje. Pomislila sam: "Bilo samo iz pristojnosti, nazvat ću ih da se ispričam i najavim svoji dolazak slijedeće subote."

Otada sam postala jedna od najredovitijih sudionica razmatranja u Kajsedri, kako se zvao Centar.

Isprva je bio centar za mlade; danas ga posjećuju i udane žene.

U ono vrijeme dolazile su osobe svih uzrasta, jer je to bio jedini postojeći Centar. Organizirale smo obrazovne programe različitog sadržaja: za djevojčice, za srednjoškolke, studentice, gospođe...

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hr-hr/article/hvala-prijateljici-iz-moga-kvarta/> (22.02.2026.)